

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2572/2019
03.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Александар Петковић, адвокат из ..., против туженог Града Лесковца, кога заступа Градско правобранилаштво Града Лесковца, ради заштите од злостављања на раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1844/2018 од 21.05.2019. године, у седници одржаној 03.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1844/2018 од 21.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Лесковцу П1 2/18 од 18.04.2018. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиље, па је утврђено да је тужиља трпела злостављање на раду у периоду од маја 2013. године до новембра 2016. године, када јој је отказан уговор о раду, тако што јој је у наведеном периоду онемогућиван рад јер није имала радна задужења, нити адекватна средства за рад. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете због повреде части, угледа и достојанства исплати 100.000,00 динара. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове поступка од 216.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1844/2018 од 21.05.2019. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована туженог тужиље и првостепена пресуда потврђена у ставу првом изреке. Ставом другим изреке преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, те је обавезан тужени да тужиљи исплати 60.000,00 динара на име накнаде нематеријалне штете због повреде части, угледа и достојанства, док је одбијен део захтева преко досуђеног износа до 100.000,00 динара. Ставом трећим изреке преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу трећем изреке првостепене пресуде, па је обавезан тужени да тужиљи накнади трошкове поступка од 207.750,00 динара, док је одбијен део захтева до износа од 216.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 55/14...87/18), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према природи тражене правне заштите, применом члана 29. став 4. Закона о спречавању злостављања на раду („Сл. гласник РС“ број 36/10) овај спор спада у парнице из радних спорова, док је ставом 5. истог члана прописано да ако овим законом нису предвиђена посебна правила, у споровима за остваривање судске заштите због злостављања на раду или у вези са радом, сходно се примењују одредбе закона којим се уређује парнични поступак. Законом о спречавању злостављања на раду није предвиђено да је у овој врсти спорова ревизија увек дозвољена, а одредбом члана 441. Закона о парничном поступку прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете због злостављања на раду, тужила је поднела 02.08.2016. године. Побийана вредност предмета спора је 60.000,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе од 123,3052 динара за 1 евро, не прелази динарску противвредност од 40.000 евра.

Имајући у виду да се тражена правна заштита не односи на заснивање, постојање или престанак радног односа, а да вредност побијаног дела новчаног потраживања не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

У конкретном случају не може се сматрати преиначењем у смислу одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, одлука другостепеног суда којом је преиначена првостепена пресуда само у делу одлуке о накнади нематеријалне штете преко износа од 60.000,00 динара, а до износа од 100.000,00 динара (за износ од 40.000,00 динара), с обзиром на то да је износ од 100.000,00 динара био досуђен првостепеном пресудом и право на ревизију на основу овог преиначења могла би имати само тужила.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић